

[Lannung.]

dette skøn og påtage sig det deraf følgende ansvar. Idealet, som der også har været taget til orde for i udvalget, er vel engang at nå til, at afgørelsen af sagførernes møderet, herunder landsretsprøven, og møderet for en hvilken som helst anden ret, og alt hvad dertil hører, lægges for et andet forum end domstolene selv. Jeg hører jo for øvrigt til dem, der finder, at det rette og den logiske konsekvens af det foreliggende materiale ville have været en skærpelse af kravene til denne prøve.

Jeg må måske lige tilføje angående spørgsmålet om højesterets ret til at afvise — og denne bemærkning kan jeg specielt rette til det ærede medlem frk. Helga Pedersen — at dér bør forholdet efter mit skøn naturligt være således i de af det ærede medlem omtalte særlige tilfælde, at højesteret siger til og afviser, enten før proceduren er begyndt, eller først efter at den er afsluttet. Der bør praktisk talt aldrig være tale om at afvise midt under en procedure. Der bør højst kunne være tale om det i ganske exceptionelle tilfælde, hvor der er spørgsmål om sindssyge el. lign.; ellers synes jeg, det ville være meget uheldigt og føre til meget uheldige konsekvenser.

Det fremhæves med rette i betænkningen, at der i udvalget har været enighed om, at landsretterne kun bør meddele en advokat tilkendegivelse om, at han er „øvet i procedure“, såfremt han har procederet i rimeligt omfang og på forsvarlig måde — det bør vel i og for sig følge allerede af ordene: „øvet i procedure“. Efter almindelig forståelse er det at være øvet ikke noget, der blot afgøres rent statistisk — af statistikken over, hvor mange gange man har gjort en ting — men det indeholder også og bør indeholde noget kvalitativt.

Med hensyn til den nye advokatbetegnelse havde de fleste i mit parti vel helst set, at det gode gamle ord „sagfører“ uden tilføjelse var blevet gældende for alle. Men som et offer på kompromisets og enighedens alter og med støtte i nordisk og international sprogbrug har man dog i udvalget fra alle sider kunnet samles om dette kompromis. Jeg går ud fra, at ordningen i øvrigt vil blive den, at f. eks. en sagfører, der i dag er overretssagfører eller landsretssagfører,

i givet fald foruden sin nuværende betegnelse, når han har opnået almindelig møderet, hvis han ønsker det, på sit brevpapir kan tilføje „advokat med møderet for alle retter“.

Hvad angår mindretallet, det ærede medlem hr. Poul Møller, vil jeg gerne sige, at der er jo sket det ejendommelige, at til trods for at det ærede medlem så stærkt har fremhævet betydningen af højesteretssagførerprøven som så afgørende for retsplejen o. s. v. — jeg henviser til det ærede medlems udtalelser ved første behandling — går han dog nu ind for en stærk afsvækkelse, hvad i sandhed ikke er alt for logisk. Konsekvensen af hans skarpe synspunkt, således som det som sagt fik udtryk navnlig ved første behandling, burde simpelt hen have været det modsatte, så havde der været mening i tingene. På ét punkt virker hans forslag særlig — for at sige det høfligt — ejendommeligt, thi det går ud på, at prøver en advokat på almindelig måde for højesteret, skal han møde i tre sager, enten det så er egne eller andres sager, men møder han ifølge den specielle proceduretilladelse, kan han, når han har mødt to gange i egne sager, opnå almindelig mødeberettigelse, såfremt han æsker højesterets erklæring derom. Det forekommer mig fuldkommen ulogisk at forlange tre sager i den ene forbindelse og kun to i den anden. Skulle der endelig være forskel på sagernes antal, ville det eneste naturlige da være, at forholdet var det omvendte. Jeg kunne derfor godt lide at spørge den ærede ordfører for de fleste konservative, om her ikke er sket en trykfejl. Jeg kan i alle tilfælde kun advare alle med interesse for logik og konsekvens imod at stemme for disse Poul Møllerske ændringsforslag.

Hermed skal jeg anbefale udvalgsflertallets ændringsforslag.

Helge Madsen: Det har været et interessant og for mit vedkommende lærerigt udvalgsarbejde. Jeg havde håbet, at vi havde nået enstemmighed med hensyn til ændringsforslagene, og der var jo også øjeblikke, hvor det så ud til det.

Jeg forstår ikke rigtigt, at det ærede medlem hr. Poul Møller ikke har kunnet frafalde sine ændringsforslag. Det forekommer mig, at der er en meget begrænset